

הכל, כי נאמר בעניין, "כִּי מִשְׁחַתֶּם בְּהֶם מוֹם קָם לֹא יִרְצוּ לָקָם", ללמד שדווקא בעלי מומים בפני עצמם לא יעלו, אבל בתערובת יעלו, וחכמים הם שאסרו להעלות גם בתערובת, וכל זה כשבדאי יש תערובת, אבל כשיש ספק, ספק איסור דרבנן הוא, והולכים בו לקולא, ולכן מעלים הכל.

ולדעת חכמים – כל זמן שיש ספק שמא יש בתערובת אבר בעלת מום, אין מעלים, ולכן אפילו כבר העלו הכל חוץ מאבר אחד, מאחר שיש להסתפק בו, שמא זהו אבר בעלת המום, יוצא לבית השריפה.

שלוש קופות שבהם תורמין את הלשכה

במסכת שקלים מבואר, שכל ישראל היו מביאים בכל שנה מחצית השקל שלהם לקנות בו קרבנות ציבור, והיו נותנים אותם בלשכה, ושלוש פעמים בשנה היו תורמים את הלשכה, כלומר מוציאים ממנה שקלים לקנות בהם את הקרבנות, ומבואר שהיו תורמים את הלשכה בשלוש קופות, שכל אחת שלוש סאין, **על הקופה הראשונה היה כתוב א', על הקופה השנייה היה כתוב ב', ועל הקופה השלישית היה כתוב ג'.**

וביאר רבי יוסי, שעשו כן לכתוב על הקופות את סדרן, לדעת איזו נתרמה ראשונה, כדי שממנה יקנו תחילה קרבנות ציבור.

ומכאן רצו ללמוד, שלדעת רבי יוסי, כשיש אפשרות לקיים בזה או בזה, לעולם מצווה לעשות בראשון, ומהטעם הזה, דעתו, כשהיו מספר שעירים שהוגרלו לעזאזל או לה', משלחים את הראשון.

אולם דחו זאת, כי יש לחלק בין הקופות לבין השעירים.

שכן הקופות, מיד כשתרמו בראשונה, היו המעות שבה ראויות לקרבנות ציבור, ומאחר שהיו ראויות קודם למעות קופות אחרונות שנתרמו אחר כך, ראוי להקדים את הקרבנות במעות הראשונות.

מה שאין כן בשעירים, כשהוגרל הראשון, עדיין לא היה ראוי למה שעומד [אם הוגרל לגבוה ראוי לשחיטה רק אחר גמר הזאות דם הפר לפני ולפנים ואם הוגרל לשילוח ראוי רק אחר גמר עבודות הדם], ובאותה שעה שנעשה ראוי למה שבא, הוכשרו יחד הוא והשווה לו, ואין סברא להקדים דווקא את שהוגרל ראשון.

הפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון

מי שהפריש כבש להקריבו לפסח, ואבד, והפריש כבש נוסף, ואחר כך נמצא הראשון, ומעתה יש